І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 17. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS СУБОТА, 25-го СІЧНЯ (JANUARY) 1975 No. 17. VOL. LXXXII.

ПОСИЛЮЄТЬСЯ РУСИФІКАЦІЯ КНИЖКОВИХ ВИДАНЬ І ПРЕСИ В УССР

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Згідно з опублікованими востаннє в Москві статистичними збірниками „Печать СССР в 1972 году" (Москва: Изд. „Статистика", 1973) та „Печать СССР в 1973 году" (Москва: Изд. „Статистика", 1974) в Українській ССР посилено останніми роками русифікацію книжкової продукції і преси.

Кількість друкованих українською мовою в Українській ССР книжок і брошур зменшується й далі постійно з року на рік. Після збільшення в 1961 році до 4041 назви (з 2671 в 1956 році), кількість їх зменшилася знов до 2944 назв у 1968 році. Збільшившися тимчасово в наступних роках й досягнувши цифри 3470 книжок і брошур в 1972 році, ця кількість обнизилася раптово до 2981 в 1973 році, тобто на 489 назв. Одночасно з цим збільшується постійно кількість друкованих російською мовою в Українській ССР книжок і брошур, яких було: 3200 — в 1956 році, 3893 — в 1960 році, 4023 в 1965, 4682 — в 1970, 5497 — в 1972 році, тобто на 2027 більше, як українських. В 1973 році кількість друкованих російською мовою книжок і брошур зменшилася (у зв'язку із зменшенням загальної книжкової продукції в УССР з 9407 до 7686), до 4408 назв або на 1089 у порівнянні до 1972 року. Збільшується також кількість друкованих чужоземними мовами (поза російською) книжок і брошур, що їх було 111 — в 1956 році, 152 — в 1960 році, 230 — в 1965 році, 346 — в 1970 році і 440 в 1972 році; в 1973 їх кількість зменшилася до 297. Якщо взяти до уваги факт, що Українську ССР заливає, крім місцевої, ще й масова книжкова продукція російською мовою з РСФСР та інших советських республік, то не може дивувати факт, що у книгарнях УССР видання російською мовою переважають українську книжку на яких 80 до 90%.

Подібна ситуація також періодичних і серійних видань. В 1972 році їх було усіх 468, в тому числі 103 журнали і в 1973 усіх 504 із 105 журналами. Українською мовою виходило в 1972 році усього 63 журнали і 126 серійних видань — наукових записок, збірників, тощо — і в 1973 році далі 63 журнали і 131 серійне видання. В той же час расійських журналів виходило в УССР 40 в 1972 році і 41 в 1973 році, але ж серійних видань російською мовою було двічі стільки, як українською: 230 — в 1972 році і 264 — в 1973 році. Так же само, як і з книжковими виданнями, на Україні, крім видаваних в УССР журналів і серійних видань, передплачуються і продаються масово російськомовні журнали й серійні видання з РСФСР й інших радянських республік.

Так же само і з газетами в Українській ССР. Не враховуючи колгоспних газет (здебільшого стінних листків, їх кількість українською мовою зменшується постійно: з 979 в 1956 році вона зменшилася до 814 назв у 1960 році і до 742 в 1965 році. Збільшившися до 936 в 1970 році, вона зменшилася знову до 872 в 1972 і до 813 в 1973 році. В той сам час кількість друкованих російською мовою газет на Україні збільшилася з 286 в 1956 — до 378 в 1960 році і до 400 в 1970 і до 427 в 1973 році (в 1972 вона була обнизилася до 358). Коли взяти до уваги, що на Україні йдуть з РСФСР або й друкуються в Києві чи й інших українських містах мільйонові тиражі російськомовних газет таких, як „Правда", „Известия", „Труд" та інші, то вага і значення друкованої в Українській ССР українською мовою періодики, навіть із її т.зв. „республіканськими" газетами, виявляється дуже мізерними. Адже ж загальний річний тираж усіх друкованих українською мовою газет в УССР, що виносив у 1973 році 2,752, 558 тисяч примірників, не дорівняв навіть шостій частині річного тиражу видаваних у самій тільки Москві газет, що становить 18,493,241 тисяч примірників, ані навіть річному тиражеві самих тільки московських „Известий", що становить 28,20,000 тисяч.

Карло Кобіто – перший член „Клюбу Будівничих УНСоюзу" 1975 року

Джерзі Сиґі. — З Організаційного Відділу УНС інформують, що секретар 121 Відділу УНС в Ром, Н. И. — Сиракюзької Округи, Карло Кобіто, є першим із союзових секретарів — організаторів, який в цьому році вже приєднав першу десятку нових членів і тим самим став першим членом „Клюбу Будівничих УНСоюзу" в 1975 році. Членом згаданого Клюбу вважається всіх тих, які на протязі одного року приєднають для УНС щонайменше 10 нових членів.

Згадати б, що Карло Кобіто щойно четвертий рік є секретарем 121 Відділу „Братства св. Михайла" в Ром, Н. И., але за цей короткий час свого урядування він вже приєднав до УНСоюзу рівно 200 нових членів. Ставши секретарем 1972 року на місце довголітнього заслуженого секретаря-піонера Олекси Ґазди, В. Кобіто в першому році приєднав 12 членів, в наступному 1973 році аж 92 члени, в 1974 році приєднав 86 членів і тепер, в січні цього року, вже приєднав 10 членів, отже за 3 роки на пості секретаря збагатив УНСоюз на 200 членів.

Комітет Відділів УНСоюзу Детройтської Округи відбуде загальні збори

Детройт. — Управа Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу в Детройті інформує, що річні загальні збори Окружного Комітету відбудуться у неділю, 26-го січня ц. р. о год. 2:30 по полудні в залі Українського Народного Дому при вулиці Мартін ч. 4655. На порядку нарад, крім формальностей буде вичерпний звіт „Управи Округи, дискусія і обговорення плянів праці на 1975-ий рік. У зборах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, члени управ Відділів, зокрема секретарі. У зборах візьмуть участь головний контролер інж Іван Ващук і головний радний Є. Репета.

Рой Медведєв гостро скритикував заходи сенатора Джексона

Москва. — Сенатора Генрі Джексона, відомого автора додатку до закону про зовнішню торгівлю ЗСА, що стосується лібералізації советської еміґраційної політики, критикує не тільки офіційна советська преса, але з такою ж, а може ще гострішою критикою виступив дисидент Рой Медведєв, який закинув сенаторові, що він, мовляв, „шукає особистої популярности", змагаючись нібито за полегшення еміґраційних советських постанов. У переданому західнім кореспондентам меморандумі Рой Медведєв твердить, як пише „Ню Йорк Таймс" з 24 січня, що американський „ультимат" причинився до того, що советський уряд рішився зірвати торговельний договір з 1972 року.

Як відомо, Рой Медведєв вже від довшого часу критично висловлювався на тему додатку сенатора Джексона щодо еміґрації з СССР, займаючи у цьому випадку позиції цілком ідентичні з позиціями советського уряду, мовляв, йдеться тут про „втручання у внутрішні справи" іншої держави, на що при ніяких передумовах СССР, як світова потуга, не може дозволити. На думку Медведєва, концесії советського уряду щодо еміґрації і основних прав людини в Советському Союзі не можуть бути ніяк „приспішені", як цього хотіли „надіятися деякі люди у З'єднаних Стейтах і у Советському Союзі". Такі сподівання Медведєв окреслює „небезпечними ілюзіями", маючи тут очевидно на увазі і сенатора Джексона та його прихильників з ЗСА і академіка А. Сахарова та інших дисидентів в СССР. „Якщо політика є мистецтвом можливого", — пише Медведєв, „тоді сенатор Джексон задемонстрував, що він є поганим політиком. Він не тільки намагався зробити неможливе, але він завзято працював для того, щоб допровадити до приниження досягнутий нелегкий компроміс і він навіть використав советські концесії, які прийшли у висліді років зусиль не тільки з американського боку, а й з боку поважної частини советської адміністрації, маючи в пляні здобути для себе претенсійну особисту популярність". За словами Медведєва, рішення советських чинників уневажнити торговельний договір з ЗСА з 1972 року було „одноголосне".

Советська військова перевага зростає, заявив Джеймс Шлесінджер

Вашингтон. — Інформуючи про готовість ЗСА забезпечити Ізраїль потрібною зброєю і воєнним вирядом та про значне збільшення виробництва зброї і воєнних матеріялів в ЗСА, секретар оборони ЗСА Джеймс Шлесінджер ствердив одночасно, що хоч сьогодні ЗСА мають ще перевагу у відношенні СССР, балянс сил між ЗСА і СССР на Близькому Сході, Індійському океані та в деяких інших районах перехиляється в користь СССР. Якщо у найближчих роках не зайдуть зміни, то до кінця вже цього десятиріччя СССР здобуде перевагу над ЗСА. Витрати СССР на зброєння перевищають воєнні видатки ЗСА на 20 відсотків, а коли відрахувати витрати на військові пенсії, то тоді це відношення є аж 25 відсотків в користь СССР. Для ЗСА особливо загрозливим є те, що небавом сила американських морських сил спаде нижче 500 бойових морських одиниць, отже буде нижчою за весь час від Перль Гарбору. Положення на Близькому Сході і на Індійському океані ускладнюється цим, що СССР має зосереджені в Центральній Азії чотири або п'ять парашутних дивізій, які разом нараховують до 30,000 вояків. Проти цієї сили ЗСА мають всього одну парашутну дивізію, числом 13,000 вояків.

ЗСА готові вжити збройні сили на Близькому Сході у випадку потреби, знову заявив президент Форд

Вашингтон. — Справа миру на Близькому Сході була предметом пресової конференції президента Форда 23 січня, який підкреслив, що у випадку, коли всі заходи державного секретаря Г. Кісінджера допровадити до замирення між арабськими державами й Ізраїлем не принесуть результатів, ЗСА намагатимуться ще розв'язати питання миру на Близькому Сході, скликаючи женевську конференцію. Одночасно, президент Форд, відповідаючи на запит, знову підтвердив, що ЗСА готові вжити збройні сили на Близькому Сході, якщо нафтова політика арабських держав грозитиме „задушенням" західніх держав, в тому й ЗСА. Президент Форд відмовився з'ясовувати подробиці пляну, але на основі різних даних поінформовані чинники стверджують, що Пентаґон має не тільки готовий плян збройної акції, а що є готові до конкретної дії три дивізії, які мали б перевести визначену збройну операцію на Близькому Сході.

Створено Дорадчий Комітет при Комітеті оборони советських політичних в'язнів

Ню Йорк. — Комітет оборони советських політичних в'язнів повідомляє, що при цьому Комітеті був створений дорадчий Комітет на чолі з Преосв. Митрополитом Мстиславом Скрипником. Інші члени Дорадчого Комітету: Богдан Бойчук, Василь Витвицький, Иосиф Гірняк, Яків Гніздовський, Еверест Ґарднер, Любослав Гуцалюк, Віра Гладун-Ґолдман, Андрій Добрянський, Радислав Жук, Едвард Козак, Юрій Стефаник, Олег Федишин, Юрій Шевельов, і Василь Шуст.

Головою Комітету є Богдан Витвицький, студент Колюбмійського університету, скарбником є Богданна Кушнір, секретарями Андріян Каратницький і Роман Купчинський. Комітет також повідомляє, що він змінив свою адресу з поштової скриньки у Вудгейвин, Ню Йорк, на поштову скриньку ч. 142 Купер станція, Ню Йорк, Н. И. 10003.

Президент Форд підвищив оплату на імпортовану нафту

Вашингтон. — Не зважаючи на спротив демократичної більшости у Конгресі і спротив губернаторів північно-східніх стейтів, в тому Ню Йорку та Ню Джерзі, през. Форд почав уводити в життя свій плян економії пального, підвищуючи оплату на імпортовану до ЗСА нафту. Згідно з заявою Президента, він це зробив з необхідної конечности, щоб в цей спосіб започаткувати проґрес на шляху заходів зробити ЗСА самовистачальними в енерґетичні засоби. Першим кроком для цього, говорив Президент, є допровадити до того, щоб американці були ощадніші з уживанням нафтових продуктів, в тому в першій мірі бензини.

На основі підписаної президентом Фордом проклямації, з днем 1-го лютого буде введена додаткова оплата 1 дол. від імпортованої бочки нафти, а відтак по 1 дол. буде встановлена підвищка з 1-им березня і 1-им квітня. З Конґресу інформують, що демократичні конґресові лідери приготовляють законопроєкт, на основі якого Конґрес не допустить до переведення в життя підвищення оплати за імпортовану нафту. Схвалений Конґресом законопроєкт, якщо увійде в життя, зобов'язуватиме на час 90 днів.

Підвищення оплати на імпортовану нафту означає підвищення цін на бензину й інші нафтові продукти в ЗСА. Підвищення коштів на бензину автоматично зменшить прибутки американських громадян, що у якійсь мірі фактично невтралізує інший плян президента Форда, метою якого є податковими зворотами збільшити прибутки громадян і корпорацій в загальному на понад 15 більйонів долярів, щоб в цей спосіб стимулювати економіку країни. Це, між іншим, є причиною такої гострої опозиції з боку Конґресу на рішення Президента підвищити оплату за імпорт нафти.

Коли йдеться про робітничі кола, репрезентовані Американською Федерацією Праці — Конґресом Індустріяльних Робітників, то не своїй нараді керівники профспілок прийняли постанову, щоб домагатися заборони імпорту нафти з арабських держав і введення раціонування бензини і нафтових продуктів в ЗСА. Організоване робітництво відкинуло економічні пляни президента Форда і демократичної більшости в Конґресі.

В посілості Овклендського університету була українська ялинка

Детройт, Міч. (И. Р.) — Від 6 грудня 1974-го року до початку січня 1975-го року у посілості Овклендського університету у Медовбрук, 25 миль на північ від Детройту, тисячі відвідувачів мали змогу оглянути дитячу ялинку, присвячену дітям українських політичних в'язнів, що не мали змоги святкувати Різдва.

Підготовкою ялинки займався Відділ Жінок при ООЧСУ у Детройті, довголітньою головою якого є п-і Н. Леґета. До успіху ялинки причинилася і виставка українських ляльок, власноручно виготовлених п-і М. Гриневич з Чикаґо. Пані Гриневич прибула особисто на виставку в Медовбрук, де давала відповідні інструкції. Понад 60 експонатів представляли красу української ноші з різних областей України.

Українська ялинка та ляльки пані М. Гриневич викликували подив та численні запити батьків і їхніх дітей. Відвідувачів годі було відірвати від ляльок, яких вони не могли досить нахвалити.

Цією ялинкою започатковано традицію української ялинки в Медовбрук. Дирекція посілости в Медовбрук, колишньої власности відомих продуцентів авт Доджів та американський Комітет Дитячої ялинки в Медовбрук, висловили побажання, щоб українці також і наступного року були репрезентовані власною ялинкою.

„Медовбрук" — колишня посілість магната авт В. Доджа, після смерти останнього члена родини перейшла у власність і опіку Овклендського університету. Дбайливо утримувана посілість нараховує кілька тисяч відвідувачів річно, які мають змогу оглянути 90 кімнат цієї посілости. Кімнати та устаткування зробили з цієї посілости своєрідний музей.

У цих кімнатах Дирекція посілости та покликаний до цього Комітет Дитячої Ялинки організують щорічно Дитячу Ялинку. Окрім інших народів (поляків, мексиканців та інших), оце вперше цього року запрошено українців.

„Міс Бельгія" буде почесною гостею Равту Української Преси в Канаді

Торонто (СУЖК). — Анна Марія Сікорська — „Міс БЕНЕЛЮКС" в 1973 р., обрана на „Міс Бельгію" на 1974 р., буде почесною гостею Равту Української Преси і Радіо Канади, який відбудеться тут в суботу, 15-го лютого 1975 р., у новій модерній залі „Олд Мілл" недалеко від вул Блюр у центрі міста, з догідним доїздом і паркуванням, о год. 5 вечором. До участи в Равті запрошені визначні представники суспільно - громадського і політичного життя, між ними бельгійський генеральний консул п. Франц Гінтендз, посадник Торонта Д. Кромбі та багато інших. Анна Марія Сікорська, народжена у Бельгії (Льєж) в 1958 р. Батько, бл. п. Микола Сікорський, походив із Західньої України (Самбірщина). Вона живе з матірю, яка по професії учителька дикції, вчить у середній бельгійській школі. Вона дуже любила свого батька, всюди підкреслює своє українське походження та мріє стати кіновою артисткою. Бельгійська преса відмітила граціозність кралі, згадуючи про її походження. Переїзд літаком „Міс Бельгії" спонзорує перевозове підприємство „Астра Травел - Ейр Кенада".

Анна Марія Сікорська

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В НЮ ЙОРКУ

В середу, 22 січня, українська делеґація в числі яких 50 осіб під проводом мґра Романа Гуглевича зібралася в приміщеннях міського управління в Ню Йорку, де відбулося урочисте проголошення Дня Української Незалежности. Проклямацію, підписану посадником міста Абрагамом Бімом, вручив українській делеґації комішенер публічних зв'язків Анджір Бідел Дюк. Крім представників організацій, які входять в склад місцевого Відділу УККА, в церемонії взяли участь: мґр Іван Базарко і д-р Володимир Душник з Централі УККА, д-р Іван Флис, заступник головного предсідника УНСоюзу, касир УККА і УНСоюзу мґр Уляна Дячук. На фото (зліва): о. д-р Володимир Гавліч, мґр Р. Гуглевич, п. А. Б. Дюк, мґр І. Базарко і адв. Юрій Волинець. Святочний концерт відбудеться в неділю, 26 січня, о год. 4-ій по полудні в залі Джулія Річман Гайскул.

Святкування Дня Незалежности в Манор Джуніор Коледжі

Дженкінтавн, Па. — Манор Джуніор Коледж обходив День Незалежности України дня 22-го січня, 1975 року.

З рамени Українського Клюбу, що його провадить сестра Цецилія, ЧСВВ, Манор Коледж узяв участь у церемонії виставлення українського прапора на вежі міської ратуші. Представниками Коледжу були делеґатки Ольга Озоровська й Патриція Пилипчак. Ольга Озоровська пошила український прапор, що його після посвячення піднесено на подвір'ї Коледжу в приняві членів факультету й студенток. Щоб жертвою відзначити це свято, деякі зі студенток відмовили собі обіду, а пізніше взяли участь у спільному молінні за волю України в каплиці Коледжу разом із членами факультету й адміністрації.

Святочною Академією проводила студентка Марія-Еллен Кійс, при допомозі ко-Клюбу Анни Іванок. Матеріяли відносно руху спротиву в Україні, з підкресленням у ньому ролі Валентина Мороза, виставлено в кафетерії Коледжу й в гуртожитку для дівчат. Сестра Анна, ЧСВВ, бібліотекарка, виложила в бібліотеці фотознімки сучасних і давніших чільних політичних осіб, як також літературу відносно українських політичних в'язнів, подібно як і літературу руху спротиву на Україні.

Під кінець студентка Марія Еллен Кійс виголосила доповідь в англійській мові, вказуючи на значення Українського Дня Незалежности. Академію закінчив о. д-р Мирослав Любачівський, професор української мови й капелян Коледжу, доповіддю в українській мові, в якій старався з'ясувати майбутнє визвольного руху в Україні. Відспіванням національного гимну „Ще не вмерла України" закінчено святочну Академію.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ В ТРЕНТОНІ

Трентон, Н.Дж. — Відзначення Дня Української Незалежности відбудеться тут в неділю, 26-го січня ц.р. В ранніх годинах в обидвох церквах будуть відправлені урочисті Богослужби в намірені українського народу, а по полудні о год. 2-й в залі української православної церкви, заходом українських установ та організацій цього міста буде влаштована святочна Академія. У вівторок, 21-го січня, численні представники організацій і духовенство зустрілись були з посадником Трентону, який підписав проклямацію Дня Української Незалежности, а пізніше всі учасники долучились до загальної делеґації українців, яка була приявна при підписанні такої ж проклямації губернатором стейту Ню Джерзі Б. Бирном.

Студенти в Сітон Голл університеті влаштують „Український вечір"

Савт Орендж, Н. Дж. — У середу, 29-го січня ц. р., від години 5-ї до 11-ї, в приміщеннях шкільного Студентського Центру, в кімнаті Ґаллеонс (1, 2, і 4-ій її частинах), Український Студентський Клюб влаштує „Український вечір" з подвійною метою: представити надбання і багатство української культури та на майбутнє засобити Клюб у фонди, тим самим мати змогу розвивати заплянoвану діяльність.

Кульмінаційною точкою програми вечора буде виступ танцювального ансамблю „Верховина", спонзорованого відділом СУМА з Нюарку. Танцюристи виконуватимуть гуцульські і козацькі танки. Цей же ансамбль викликав захоплення публіки минулого року в червні у Ґарден Стейт Центрі. В програму також включено виставки історичного та мистецького характеру: традиційні великодні писанки, вишивки на народних одягах, скатертях, сорочках, кераміку з Гуцульщини і Полтавщини, а також трипільську, що відкриє перед глядачем зразки багатства української прадавньої культури. Окремо буде влаштований стенд, де буде представлено переслідування совєтсько - російською владою українських інтелектуалістів — Мороза, Чорновола, Караванського та інших.

Гості матимуть змогу частуватись українськими традиційними стравами. За програму „Українського вечора" відповідають члени управи Клюбу: Патрик Дж. П. Гуляк — голова; Синтія Лещак — заступник голови; Христина Миндюк — касир, Зірка Стебельська — рекордовий секретар і Христина Коленська – кореспонденційний секретар. Вступ за квитки для студентів — 1 дол., для дорослих — 2 доляри. Квитки можна набути в крамницях „Базар" 1082 Springfield Ave. Irvington, та в крамниці „Дніпро" 698 Sanford Ave, Newark.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Jersey City N.J. 07303

Український арґумент...

С.Л. Солцберґер, відомий політичний коментатор поставив на порядок дня питання ліквідації колоніяльних імперій, але у відміну від багатьох інших американських і західніх політичних коментаторів та політичних експертів він відважно, дуже виразно і без ніякого притемнювання заторкнув питання ще останньої існуючої у світі колоніяльної імперії — Совєтського Союзу. Поява статті Солцберґера на таку тему на сторінках „Ню Йорк Таймс" з 22 січня має свою окрему вимову.

С. Л. Солцберґер у своїй статті продемонстрував ґрунтовне ознайомлення з дійсністю в СССР, коли йдеться про найслабше місце СССР — поневолені російським імперіялізмом десятки европейських і азійських народів. Він ствердив також, чому Москва буде до останнього змагатися проти усамостійнення поневолених народів, вказуючи на те, що йдеться тут про місце і ролю російської імперії у світі. Коли Росія стратить етнічно неросійські терени в Азії і Европі, тоді вона відразу втратить свою позицію надпотуги — пише Солцберґер і додає, що „такої ідеї (Москва) не толеруватиме".

Дуже важливим у статті Солцберґера є повне зрозуміння для місця і ролі України й українського народу у загальному совєтсько - російському імперському комплексі. Вивчаючи підсовєтську дійсність, він дійшов до висновку, що майбутнє російської імперії залежить від того, що станеться з Україною. Зуміє Москва забезпечити своє панування над Україною, тоді російська імперія має вигляди на збереження. Унезалежнення України є однозначне з кінцем російської колоніяльної імперії. Загрозою для російського колоніялізму і імперіялізму є не націоналізм малих числом народів СССР, а націоналізм українського народу — найчисленнішого, найбагатшого і найсильнішого у совєтській колоніяльній системі.

Думки, що їх наголосив С.Л. Солцберґер у своїй статті — не є для українців якоюсь особливою новістю. Воне не є новістю в політичних колах західнього світу, але безумовно є новістю для пересічного громадянина ЗСА, чи будь-якої іншої західньої країни, який продовжує ідентифікувати все, що стосується СССР, з національно - російським і не бачить ні російського імперіялізму, ні колоніялізму.

...та його причини і цілі

Сказано, що твердження Солцберґера могли б бути ревеляціями для широкої американської чи взагалі західньої публіки, але напевно не для тих, що плянують і ведуть державну політику. З цього, цілком певно, здає собі справу й такий досвідчений та авторитетний коментатор, як С.Л. Солцберґер. Він цілком певно здає собі справу і з того, що в усіх зв'язках та пертрактаціях з Москвою Україна є майже табу, тим, що американці називають „гарячою картоплиною", маніпулючи якою завжди можна попектись.

В такій ситуації не так твердження Солцберґера самі по собі — вони ж бо для політиків і стратеґів самонаявні і самозрозумілі, — як радше причини і цілі їх публічного з'ясування заслуговують на окрему і дбайливу увагу.

Багато думок і можливостей підказує виступ Солцберґера, якого навряд чи можна б зараховувати до спеціяльних симпатиків українців та їх визвольної справи. Проте, не знаючи і не маючи можливостей збагнути всі, — як кажуть, — куліси і закуліси цієї справи, можна б таки зробити один до деякої міри самонаявний висновок про — скажімо — актуалізацію українського арґументу. Ясно, що постава українського народу на батьківщині грає тут головну ролю. Могла на це вплинути у відповідній мірі також міжнародна ситуація на форумі Об'єднаних Націй із посереднім визнанням представництва Палестинської Визвольної Організації — що, як відомо, вже тоді той же „Н.И. Таймс" в коментарі назвав прецедентом також для евентуального такого визнання представництва українського визвольного руху, і тепер знову таке ж визнання совєтського фаворита В'єтконґу, могли на це вплинути також всілякі інші фактори, але факт залишається: український арґумент стає міжнародним арґументом одної з головних важливостей.

Не входячи в дальші міркування, напрошується кардинальний для нас запит: чи і наскільки українці у вільному світі готові і спроможні використати коньюнктуру і активно включитися в розвиток подій та мати на цей розвиток бодай якийсь вплив?

Відповідь на цей запит волімо залишити часові.

М. Сосновський

НОВА КИТАЙСЬКА КОНСТИТУЦІЯ

В половині січня в Пекіні відбулася перша сесія Всекитайського Народного Конґресу четвертого скликання. Цей конґрес мав відбутися ще десять років тому, але з уваги на складність внутрішньої ситуації у Китаї і кризу, в якій опинилося комуністичне керівництво країни, конґресу не можна було скликати. Цей факт, що конґрес врешті відбувся і виконав призначені завдання, має окрему вимову, бо сиґналізує кінець внутрішньокитайської кризи і правдоподібно стабілізацію відносин.

Як знаємо, всякі вістки з комуністичного Китаю є незвичайно обмежені. Зберігаючи „традиції" кожної тоталітарної держави, китайський комуністичний режим не дозволяє на справді вільну інформаційну службу. Китайське пресове агенство Гсінхуа публікує тільки такі матеріяли, на які дає згоду режим, очевидно, маючи на увазі не так потреби інформаційної служби, а поточні потреби і вимоги режиму з огляду політично - пропагандивного. Ясно, що в багатьох випадках вістки про Китай були звичайними здогадами, як це було і далі є у випадку всього того, що діється з Мао чи Чжоу.

Згідно з такою тоталітарною „традицією", вістки про відбутий конґрес були поширені китайським агенством щойно після того, як конґрес вже закінчив свою роботу. Це саме агенство подало до загального відома деякі інформації про конґрес, повідомляючи про „вибір" нового китайського уряду під проводом Чжоу Ен-лая, про звіт Чжоу Ен-лая на конґресі про „Працю уряду" та про прийняття нової конституції. Поминаючи пропаґандивний характер опублікованого матеріялу, можна все таки на його основі дещо докладніше зорієнтуватися в китайській внутрішній ситуації, а зокрема познайомитися з напрямними китайської внутрішньої і зовнішньої політики.

Коли йдеться про фактичну ролю Всекитайського народного Конґресу, то не можна забувати про те, що подібно як і в інших тоталітарних країнах, зокрема в СССР, ця роля не виходить за межі звичайної „гумової печатки". Завданням такого конґресу є тільки формально схвалити заздалегідь передискутовані і вирішені на форумі найвищого партійного керівництва (політбюро, ЦК) постанови. Справа, однак, не у характері цієї нібито законодавчої інституції, а у змісті окремих документів, які схвалено у партійних кулісах.

Ідейні засади китайської конституції

За своїм змістом ця конституція віддзеркалює т. зв. марксистсько - соціялістичну політичну філософію в китайській інтерпретації. Увесь вступ до конституції переповнений марксистсько-ленінським жарґоном з деклярацією непохитної вірности і відданости „марксизмові - ленінізмові" з додатком про те, що цей „марксизм-ленінізм" треба розуміти згідно з „думками Мао". Суттєвим для вступу є, однак, не це, а уточнення кінцевої мети, до якої має прямувати китайський народ під проводом комуністичної партії. Ця мета — це „перемогти всі трудноці на шляху перетворення Китаю у могутню соціялістичну державу з диктатурою пролетаріяту".

Нова конституція дуже виразно з'ясовує місце і ролю Китайської Комуністичної Партії — „ядра керівництва китайського народу". Згідно з конституцією, „робітнича кляса виконує провід у державі за посередництвом свого авангарду, Китайської Комуністичної Партії". Одночасно, в конституції стверджується, що „марксизм - ленінізм - думки Мао становлять теоретичну основу, на базі якої формується мислення нашої нації".

Оправдуючи доцільність „великої пролетарської культурної революції", друга фаза якої якраз проходить в Китаї, конституція відзначає, що передумовою успіху комуністичного Китаю в обличчі внутрішніх і зовнішніх небезпек є стосування засади „перманентної революції". Згідно з вимогою конституції, „ми мусимо додержуватися основної лінії і політики Китайської Комуністичної Партії упродовж усього історичного періоду соціялізму і наполягати на продовжуваній революції під проводом диктатури пролетаріяту, щоб в цей спосіб забезпечити поступ нашої батьківщини здовж шляху, що його вказують марксизм - ленінізм - думки Мао".

В конституції виразно наголошується „незалежний" і „самостійний" шлях Китаю до соціялізму і комунізму. „Ми будемо, — читаємо там, — продовжувати три великі революційні рухи клясової боротьби, боротьбу за продукцію і наукові досліди; ми маємо будувати соціялізм незалежно, зберігаючи ініціятиву у власних руках, шляхом самодопомоги, важкої боротьби, пильности, ощадности і діючи з максимальним розмахом, ціляючи високо і досягаючи щораз то більших, скоріших, кращих і економічніших вислідів, і ми повинні бути приготовані на випадок війни і природної катастрофи та зробити все для народу".

Окремо говориться в конституції про зовнішню політику Китаю, приймаючи традиційну засаду для комуністичних держав т. зв. пролетарського інтернаціоналізму, мовляв, „у міжнародних відносинах ми будемо підтримувати засаду пролетарського інтернаціоналізму. Китай ніколи не буде надпотугою. Ми повинні зміцнювати нашу єдність з соціялістичними країнами і всіми поневоленими народами і поневоленими націями на засаді взаємодопомоги; прагнути до мирного співіснування з країнами, які мають інші соціяльні системи на засаді п'яти принципів взаємного пошанування суверенности і територіяльної інтеґральности, взаємного ненападу, невтручання у внутрішні справи інших, рівности і взаємної вигоди, мирного співіснування, та повинні протиставитися імперіялістичній і соціял - імперіялістичній політиці аґресій і війни та геґемонізмові надпотуг".

За новою конституцією в Китаї дозволяється фактично на сучасному етапі два роди власности: „соціялістична власність всього народу і соціялістична колективна власність працюючих людей". Тільки у деяких виняткових ситуаціях режим може дозволити промисловим робітникам „зайнятися індивідуальною працею, не експлуатуючи інших", а сільсько - господарським робітникам і селянам — на „управу малих ділянок для особистих потреб, затруднення в обмеженій побічній продукції хатнього порядку, а у районах випасу худоби невеличке число тварин для особистих потреб".

В конституції кладеться особливий наголос на сільсько - господарські „народні комуни", в яких „поєднується державна адміністрація з економічним управлінням". Стаття 7 конституції досить докладно говорить про організацію „комун", про „виробничі бриґади" і „виробничі одиниці", які мають відповідати за рівень продукції на селі.

Засадничо, конституція передбачає і ґарантує право громадян на власність, коли йдеться про індивідуальну заробітну платню, грошові заощадження, доми і „інші засоби до життя". Всіх зобов'язує засада, що „коли хто не працює, той не їсть" і друга „модифікована" комуністична засада: „Від кожного за його здібностями і кожному відповідно до його праці". Ці дві засади мали б бути підставовими критеріями в оцінці вартости будь-якого громадянина — згідно з китайською конституцією. „Продуктивна праця" зобов'язує всіх громадян без уваги, на якому ступневі вони не перебувають у комуністичній ієрархії. Про це виразно говорить стаття 11, стверджуючи, що „кадри на всіх рівнях мусять приймати участь у колективній продуктивній праці".

Політично - адміністраційні проблеми і державна структура

В Китаї зобов'язує формально засада т. зв. диктатури пролетаріяту і союзу робітників та селян". Очевидно, мова тут про фасаду, бо фактичним вершителем долі китайського народу і Китаю є Китайська Комуністична Партія, „авангард пролетаріяту". Про це, як ми вже і відзначили, виразно говориться у конституції. В управлінні державою зобов'язує відома ленінська засада „демократичного централізму", тобто диктатури компартії. В конституції говориться про те, що „кожний державний орган мусить стосувати засаду ефективної і простої адміністрації. Його провідне тіло мусить бути комбінацією три-у-одному з представників старших віком, середнього віку і молодих".

Все в країні, включно з культурною ділянкою, має бути підпорядковане потребам т. зв. соціялізму „інтересам пролетаріяту". В статті 12 про це написано так: „Культура і освіта, література, мистецтво, фізичне виховання, праця для здоров'я і наукова дослідна праця мусять служити пролетарській політиці, служити робітникам, селянам і воякам, і мають бути пов'язані з продуктивною працею" (тобто фізичною у „народних комунах", чи на заводах).

У країні, згідно з конституцією, має бути створювана „політична ситуація, при якій одночасно зберігалися б і централізм, і демократія, і дисципліна і свобода, і єдність волі і особиста вільність думки і життєрадість, щоб в цей спосіб допомогти сконсолідувати провід Китайської Комуністичної Партії над державою і сконсолідувати диктатуру пролетаріяту".

Формально, найвищим органом в державі є Всекитайський Народний Конґрес, а на місцях — місцеві „народні конґреси", чи „збори депутатів". Конституція, однак, відразу обмежує права цього Всекитайського Народного Конґресу, стверджуючи, що він „є найвищим органом державної влади", але „під керівництвом Китайської Комуністичної Партії". Депутатів до конґресу обирають „провінції, автономні райони, муніципалітети, які є під прямим зарядом центрального уряду, і Народна Визвольна Армія. Коли це є потрібно, то певне число патріотичних осіб може бути спеціяльно запрошене взяти участь в ролі депутатів". Всі рішення конґрес виносить на основі пропозицій Центрального комітету компартії.

В рамках конґресу діє т. зв. Постійна комісія, яка є тепер своєрідним „колективним головою" Китаю у зв'язку із скасуванням посту голови держави. Ця комісія скликає сесії конґресу, інтерпретує закони, проголошує декрети, висилає послів у інші країни, акредитує іноземних послів. Крім Постійної комісії ще є т. зв. Державна рада, до якої входять члени уряду, і яка є формально підзвітна конґресові і Постійній комісії. Державна рада є формально викон-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГОЛОС ЧИТАЧІВ

ЩЕ ПРО БАЛ ШЕМ ТОВА

У „Свободі" з 9-го січня появилася стаття д-ра Михайла Стефаніва про творця хасидизму в Україні. До цієї статті хочу додати кілька слів.

Широко відомий Бал Тов відбував часті подорожі по правобережній Україні. Це був великий філософ; проповідував моральне відродження жидівства на основі заякорення людської долі у Божеськості. Тоді найгірші удари ворога не мають сили знищити народ. Не місце тут писати про основи його релігійної філософії, можна згадати тільки, що довкола цієї постаті існує багато леґенд, включно із чудодійними чинами.

З молодих років Бал Шем Тов шукав найкращого місця для своєї майбутньої діяльности, бував у різних краях Европи, осів 1736 року в містечку Межибіж (не Межигори, як пише д-р М. Стефанів). Проповідував по цілій Правобережній Україні, що всі трудноці жидівської нації можна побороти тільки молитвою.

Місце його народження досі не перевірене. Дехто подає село Окопи в устю Смотрича, інші Буковину, а ще інші Гуцульщину, де міг знайти співзвучність для своєї містики у старинних віруваннях і глибокій духовості гуцулів. Вибрав як центр своєї релігійної діяльности Поділля, серед українського народу, вбачаючи у ньому великі моральні цінності і повну відсутність антисемітизму, який широко стосували европейські держави для поправи своєї економічної ситуації.

Могила цієї глибоко релігійної людини знаходиться у місці постійного його осідку Межибіжу і збереглася по сьогодні. Коли в різних часах московські чорносотенці і поліція старалися знищити місце його вічного спочинку, українське населення ставало у його обороні. До Другої світової війни совєтська влада не відважилася зруйнувати його могилу, не знищили її і німецькі окупанти. Після війни прибула до Межибіжу совєтська комісія з наміром „перенести" старе жидівське кладовище в інше місце. На вістку про комісію тисячі українців з міста і околиці зібралися на цвинтарі, готові силою оборонити останки Бал Шем Това перед варварськими намірами совєтського КҐБ. Могила залишилася ненарушеною по сьогодні. Життя і діяльність великого учителя жидівства є характеристичним прикладом моральної сили українського народу, що Бал Шем оцінив у своєму житті.

Цей фраґмент історії української землі є темою повісті, над якою працюю від кількох років.

Юрій Тис

Воррен, Міч.

З НАШИХ БУДНІВ

„ДУМКА" ТАНЦЮЄ

Видно, що всякі забавові комітети мають мене за такого танцюриста, як „маестро Василь Авраменко, коли засипають запрошеннями на всякі балі й вечерниці, — з Балю Української Преси в Филядельфії починаючи, а на презентації дебютанток СУМА в Ню Йорку кінчаючи. Здається, один тільки 25 Курінь УПС „Чорноморці" не запросив мене на свою „Морську Забаву" в Українському Народному Домі: мабуть розвідка їм донесла, що підписаний служив за панської Польщі при піхоті, отже на „морській" забаві міг би, не дай, Господи, загубити рівновагу тіла і духа.

Ну, для такого, вибачайте на слові, „данцора", як автор цих рядків, вистачить два балі в сезоні: традиційні вечерниці „Червоної Калини" і Новорічний Баль хору „Думка", що відбувся на порозі цього „Святого Року" в готелі „Балтимор", з дуже гарним успіхом. Правда, дехто з учасників мав, може й оправданий, жаль до шановних організаторів, чому вони о 12-ій годині ночі не погасили світел, як звичай велить, щоб була нагода в традиційний спосіб привітати дорогих сусідок при столиках. Власне в цьому місці мистецька частина програми трохи, як то кажуть, не дописала.

Все ж таки приємно було спостерігати, як весело й культурно забавлялися „думкарі" і старша та молодша молодь при звуках оркестри „Амор", з колегою Владзем Гентишем за фортепіяном. На той приклад, моя рідна похресниця, Олена, танцювала з високим, елеґантним студентом, що мав бороду і вишивану сорочку, — так само, зрештою, як чоловік нашої співачки, Галини Андреадіс, котрий теж був у вишиванці, хоч бороди не посідав. При нашому столику завелася була навіть дискусія на цю тему: що більше відмолоджує мужчину — борода, чи вишивана сорочка?..

Тоді мені пригадалося, що і в мене, в старій скрині, лежить вишивана „яворівкою" сорочка, що її дорогі мої сестри з Водник вишивали-гаптували і до Америки мені прислали. Але — що з того?.. Вони, рідненські, приміряли її в думці до того Івася, що в липні-місяці 1944-го року героїчно тікав на політичну еміґрацію. А нині, за 30 років з гаком, що з нього, з того Івася, зробилося?...

Я вже там не дбаю за балі та вечерниці, чи за відмолодження, а, от, хотілося б надіти вишивану рідними сестрицями сорочку, зав'язати гарасівочку, та й піти з парадою в цю неділю, 26-го січня, на свято Української Незалежности 22-го Січня. Ба!.. Рада б душа до раю, але гріхи проти дісти не пускають! „Не той тепер Миргород", — як писав Павло Тичина, — та не той нумер сорочки.

І К Е Р

Леонід Полтава

ГОЛЛЯНДСЬКИЙ ХОР — ЗВЕЛИЧНИК УКРАЇНИ

(2)

Відповідь: — Дивуйтесь, чи ні, але я люблю Америку. Мені завжди імпонував розмах і енерґійність цієї великої держави. Прибув я цього разу з амбасадорською, як ви кажете, метою: хочу допомогти прекрасному хорові з Голляндії прибути на концертове турне до Америки й Канади восени цього року. Тут у вас — 100-ліття з часу перших українських поселенців за океаном, а там — 25-ліття з часу створення голляндського хору, що виконує українські пісні, і як добре виконує, і який кожний свій виступ, у тому і в Римі, і перед королевою Юліяною, і перед швайцарськими парляментаристами та ін. — завжди закінчує нашим гимном „Ще не вмерла Україна".

Запитання: — Доктор Антонович студіював колись у Америці, правда?

Відповідь: — Так, у Гарвардському університеті. Тепер працює старшим науковим робітником в Утрехтському університеті в Голляндії. з 1962 року. Список його наукових праць різними мовами, в тому багатьох про українську релігійну і світську музику, пісню — вже перевищив 30 назв. Професор Мирослав Антонович, родом із Долини біля Стрия, народження 1917 року, — робить велику послугу українській культурі й справі, щось на зразок Пилипа Орлика у Франції. Він дійсно є амбасадором нашої культури, а культура нині, як мабуть ще ніколи, особливо тісно переплетена з політикою. Валентин Мороз — культуротворець і політик, і в'язень . . . — Маестро Володимир Луців, середнього росту, міцно збудований, з палкими чорними очима, похмурніє, згадавши про В. Мороза (до речі, у виданій тепер Академією Наук у Києві книжці не лише В. Мороза, а й нашого улюбленого співця-бандуриста В. Луцева названого „фашистівським співцем" . . .).

Запитання: — У моїх архівах є докладна біографія професора Антоновича, розповім згодом читачам „Свободи". Щоб Ви хотіли про нього сказати?

Відповідь: — Є приповідка, що „один у полі не воїн". А відомий диригент, композитор і музиколог Мирослав Антонович її перекреслив. Це людина з великими знаннями й ідеєю, надзвичайною любов'ю до прекрасної нашої пісні-чарівниці". Супроти всіх законів „природи", він із неймовірним запалом, серед зовсім чужого національного моря, зумів так представити нашу пісню, релігійну і світську, що викликав у голляндців любов та захоплення Україною, нашою хорово-музичною культурою. „Візантійський хор", його хор — це унікальний у світі ансамбль, унікальний він і в нашій історії: 40 голляндців прославляють історичну, вічну, Нескорену Україну її рідними піснями! Чи не звучить, як фантазія? Так, але часом неймовірна реальність здасться фантазією. Ось що можна сказати про доктора Мирослава Антоновича, його хор і співаків — друзів України.

Запитання: — Яка реакція голляндців та інших слухачів на виступи „Візантійського хору"?

Відповідь: — Радіо й телевізію завжди засипують листами й телефонами. За 25 років д-р Антонович із своїми „голляндськими козаками" вже зробив неоціниму послугу українській культурі, нашій нації. Особливо тепер, коли в Україні триває боротьба за окремішність нашої культури, а в країнах Заходу подекуди помітний спад українського активного життя на свободі, — у такій ситуації безперебійна праця хору проф. Антоновича, його мистецькі осяги, його мандрівки по світі з пропаґуванням української пісні — просто неоцінимі.

Запитання: — Які твори виконує хор? Чи включені Ведель, Бортнянський?..

Відповідь: — Московська псевдонаука намагається викрасти в українців Веделя, Березовського, — але „Візантійський хор" щоразу вказує чужинним слухачам, що ті композитори — українські діячі. Виконує хор і багато світських пісень, як Котка, Людкевича, Лисенка, багатьох інших українських композиторів, але жадної пісні написаної в так званій УССР після 1919 року. Це принцип д-ра Мирослава Антоновича, який бажає утривалити й зберегти чистоту української пісні, українськоі мелодики.

Запитання: — Ви аранжували приїзд хору й балету з Англії минулого року: „Гомону" й „Орлика", здібних молодечих одиниць. Така праця вимагає великих зусиль . . .

Відповідь: — Не менше їх буде й тепер, у зв'язку з плянованим приїздом „Візантійського хору" з Голляндії для турне по Америці й Канаді восени цього року, у жовтні — листопаді. Але я вважаю, що треба цим зайнятись. Треба познайомити той чудовий хор з українцями за океаном, треба якось подякувати й голляндцям за 25 років праці для України. Можливо, пригадуєте, акомпаньював молодечим ансамблям із Англії валієць пан Джонс, який попросту залюбився в українську музику. Він просив українську молодь любити й берегти українську пісню, великий наш скарб. А тепер виступатимуть перед нами 40 голляндців — звеличників нашого національного скарбу! З хором виступатимуть ще кілька солістів.

Запитання: — Ви також? Публіка, безперечно, чекатиме і вашого виступу.

Відповідь: — Можливо, якщо не впаду з ніг, бо перед мною багато праці, а до того ж у весняно-літньому сезоні я заанґажований на англійські виступи.

Запитання: — Чи ви вже маєте спонзора для наших фантастичних „Голляндських козаків"?

Відповідь: – Формально ще ні, але, думаю, практично — так. Я звернувся з проханням до українських Церков і до УККА та КУК. Матиму прохання й до нашого громадянства: не тільки заповніть залі (кошти перелету тепер зросли майже вдвічі), а й запрошуйте до себе додому наших голляндських гостей. Покажіть їм ваші мешкання, бібліотеки, українську кухню, платівки. Словом, дайте співакам не лише змогу переночувати й відпочити, але й пізнати бодай за короткий час вас, як українців. У розмові в Утрехті співаки висловлювали бажання більше познайомитися з тими людьми, культуру яких вони репрезентують у Західній Европі. І професор Мирослав Антонович підтримав цю ідею. Співаки бажають побачити також українські церкви, школи, музеї й ін., хоча й не матимуть багато часу, бо будуть за океаном лише з 25 жовтня до 9 листопада. Я вірю, що наші люди привітають і приймуть наших друзів-голляндців дійсно по-братерському, як вони на це повністю заслужили, плекаючи — переслідуване в Україні! — наше рідне релігійне і світське хорове мистецтво.

Запитання: — Чи слухачі в різних містах Америки і Канади матимуть змогу набувати платівки „Візантійського хору" з українськими піснями?

Відповідь: — Дотепер хор доктора Антоновича випустив 10 довгограйних таких платівок. Не знаю, чи можна буде придбати всі, але частину напевно. Їхні платівки розкуповують голляндці (в Голляндії живе заледве 50 українців), французи, німці, швайцарці, італійці й інші, всюди, де хор виступав. А виступав він вже і в найбільших катедрах світу, і на колосальних сценах, і співав для мільйонів людей Західньої Европи через телевізію — то тужно-молитовно, то радісно-весело. Шляхом історичної пісні „Візантійський хор" прославляв і буде прославляти Чайку-Україну, „що вивела часняток при битій дорозі" . . .

Запитання: — Чи маєте зразки відгуків закордонної преси про виступи „Візантійського хору?" І чи маєте вже вашу найновішу платівку, „Українські та неаполітанські пісні", з Клівленду?

Відповідь: — Пришлю з Лондону цілу книжку. Зі мною є лише кілька рецензійних відгуків на виступи хору, а ті відгуки — один другого кращий. А моя п'ята платівка щойно вийшла, незабаром одержу, послухаєте. Та всі мої думки тепер зосереджені на „Візантійському хорові". Так хочеться, так варто і так треба влаштувати голляндцям турне, що було б записане як „Турне всіх турне", стало б трі-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Уряд ЗСА запротестував проти бюра В'єтконґу при ОН

Ню Йорк (Об'єднані Нації). — Як уже коротко інформувано — генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм дозволив північно-в'єтнамській організації В'єтконг відкрити своє бюро при европейській головній квартирі ОН в Женеві для, як це пояснив Вальдгайм, „зв'язку з Об'єднаними Націями". В січні минулого року Вальдгайм робив заходи, щоб бюро В'єтконґу було відкрите при Головної Квартирі ОН в Ню Йорку і тільки рішучий спротив ЗСА, які заявляли тоді, що не видадуть в'їздної візи представникам комуністичних партизан, спинив ці намагання генерального секретаря ОН. Подібно й тепер уряд ЗСА рішучо запротестував проти рішення Курта Вальдгайма, а речник державного департаменту назвав це рішення „цілковито необоснованим". Спочатку Вальдгайм у розмові з кореспондентами і через свого представника Кіта Бівана намагався заперечити вістки, що мовляв він знав про негативне наставлення уряду ЗСА, але пізніше, коли дехто покликався на факти, признався, що дійсно державний секретар Генрі Кісінджер робив заходи і протестував проти намагань Вальдгайма признати для В'єтконґу статус державного представництва. Тепер на оправдання Вальдгайм вияснює, що бюро В'єтконґу буде займатися тільки справами „гуманітарного характеру" і представники його не будуть допущені на засідання органів ОН.

Концерт СУМА в Балтиморі

Балтимор, Мд. — Управа Осередку Спілки Української Молоді Америки ім. 1-го Листопада в Балтиморі інформує, що в неділю, 2-го лютого ц. р .о год. 4-ій по полудні в залі Дому Української Молоді при 2301 Істерн евеню відбудеться розваговий концерт, в програмі якого виступлять: тріо „Соловейки" Осередку СУМА з Філядельфії під мистецьким керівництвом проф. Зої Маркович в складі Тамари Петришин, Маріянни Гаманюк, Миросі Новаківської; оперна співачка Олена Шишацька і відомий письменник - гуморист Іван Керницький-Ікер з Ню Йорку.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 22-го січня 1975 року відійшла у Вічність, по довгій і тяжкій недузі на 76-му році життя, Найдорожча

МАМА, СЕСТРА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п. АННА НІМЧАНОВСЬКА з роду БУКШОВАНА

уроджена у Тернополі.

ПАНАХИДА у п'ятницю, 24-го січня 1975 р. у похоронному заведенні Музика і Син, Чикаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбудеться 25-го січня 1975 р. з церкви св. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая у Чикаґо, Ілл.

Горем прибиті:

син — ЯРОСЛАВ
дочки: ОРИСЯ СЕМЧИШИН з мужем ВОЛОДИМИРОМ
ОКСАНА БОЙКЕВИЧ
брат — ІВАН БУКШОВАНИЙ з родиною в Україні
братова — СТЕФА БУКШОВАНА з дочкою РОКСОЛЯНОЮ і зятем БРУСОМ
внуки: УЛЯНА ЧОРНІЙ з мужем АНДРІЄМ
ОЛЕКСАНДЕР СЕМЧИШИН
АНДРІЙ БОЙКЕВИЧ з дружиною ОЛЕНОЮ
РОМАН БОЙКЕВИЧ
правнуки: ДІЯНА, ХРИСТИНА і ВІРА ЧОРНІЙ

Передаємо Родині, Приятелям і Знайомим болючу вістку, що у вівторок, 21-го січня 1975 року, відійшла від нас у Вічність, по довготривалій й затяжній недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п. ЯРОСЛАВА з ПОПОВИЧІВ СОХОЦЬКА

ПАРАСТАС буде відслужений в неділю, 26-го січня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 27-го січня 1975 року о годині 9:30 ранку з цього ж похоронного заведення до церкви Благовіщення ПДМ, звідки Тіло, по відслуженні св. Літургії, буде перевезене на український католицький цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

о. ІСИДОР — чоловік
ЯРОСЛАВА ШВЕЦЬ — донька з чоловіком інж. ФЕДОРОМ
САВИНА СОХОЦЬКА — сестра з чоловіком ЮЛІЯНОМ
інж. БОГДАН ПОПОВИЧ — брат з дружиною ОЛЬГОЮ
інж. МАТІЙ СОХОЦЬКИЙ — сестрінок з дружиною ХРИСТИНОЮ
д-р ОРЕСТ ПОПОВИЧ — братанок

ПОДЯКА

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 28 грудня 1974 р. несподівано відійшов у Вічність на 63 році життя

бл. п. МАРКІЯН ГОРДИНСЬКИЙ

Покійний був добрим сином своїх батьків, добрим братом і добрим мужем.

Часто посвячував свій час для ближніх, бо ціллю Його життя була приязнь. Тому вся Його родина та великий гурт Його Друзів з відданням і любов'ю взяли участь у похоронах.

Висловлюємо подяку першим помічникам під час серцевої атаки Покійного та лікареві д-рові Іванові Дачишинові за солідну лікарську опіку та всі зусилля врятувати життя мойого Мужа.

Дякуємо Дорогим Родинам Плешкевичів, що від початку до останньої хвилини займалися похоронами.

Дякуємо Всечеснішим о. шамбелянові Ярославові Свищукові та о. Мирославові Олешкові за відправи Панахид, Служби Божої та похорону. Сердечно дякуємо дякослужителям, проф. Юрієві Яримовичеві та всім Членам катедрального хору „Славута" за спів під час відправ. Спасибі за вервицю Паням з Католицької Акції, і Всім, що долучилися до цих молитов. Дякуємо панам Ст. Скробачеві та Іванюкові за прощальні промови і Друзям, що несли домовину. Подяка Приятелям і Знайомим із Чикаґа та з дальших міст за участь у Панахидах і похоронах, за вислови співчуття у нашому горю, за квіти й пожертви на Богослужби та інші благородні цілі.

Бл. п. Маркіян у Вічності. Його образ залишиться живим у наших серцях. Його скромність і уміння посвятитися для ближніх, Його любов до людини — будуть для нас дороговказом.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дружина — ГАЛЯ
Ближча й дальша Родина

З глибоким сумом повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, в Америці і Канаді, що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність в Тернополі, 17 грудня 1974 року, на 86-му році життя, наш Найдорожчий

МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, БРАТ і СТРИЙКО

бл. п. РОМАН ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

один з директорів Союзу Кооператив в Тернополі.

ПОХОРОН відбувся 19-го грудня 1974 року в Тернополі.

Горем прибиті:

дружина — ДЗЮБА
доньки: МАРУСЯ, ОКСАНА ЧУБАТА з родиною і
сестра — АННА ДЕКАЙЛО з донькою ОЛЕНКОЮ на Україні
в Америці:
донька — АСЯ з мужем ВОЛОДИМИРОМ і синами ОЛЕКСЕМ і ЮРОЮ
брат — о. канонік ЄВГЕН ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і синами: РОМАНОМ і ЮРІЄМ з родинами, донькою МАРІЙКОЮ КАЛЬБА з родиною
братанок — ЯРОСЛАВ ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ з родиною
Ближча і дальша Родина в Україні, Америці і Польщі

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. ЕВГЕНІЇ ЛЕВИЦЬКОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в СУБОТУ, 1 ЛЮТОГО 1975 р., о год. 8:30 рано в українській католицькій церкві СВ. ЮРА при 7-ій вулиці у НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

МУЖ, СИНИ і РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої

бл. п. Софії Онуферко

на Енциклопедію Українознавства складають

Марта і Богдан ЦИМБАЛІСТИ	50.00 дол.
Ксеня і Юрій КУЗЬМИЧІ	30.00 дол.

Ділимося сумною вісткою, що 26-го листопада 1974 р. відійшов у Вічність

Д-р СТЕПАН КСЕНОФОНТОВИЧ ХРАНЕВИЧ

Похований 28-го листопада 1974 р. в м. Лодзі, Польща.

В глибокому смутку:

вдова брата — КЛАВДІЯ ХРАНЕВИЧ
племінник — ЮРІЙ ХРАНЕВИЧ

Клівленд святочно відзначив 35-річчя хіротонії і 30-річчя на митрополичому престолі Їх Блаженства Патріярха Иосифа І.

Клівленд, Огайо (С. Т.) — Старанням Т-ва за Патріярхальний Устрій УПКЦеркви, тут, в неділю, 22-го грудня 1974 року, в залі середньої школи парохії св. Иосафата в Пармі, о год. 4.30 по полудні, святочно відзначено Ювілейні дати в житті Первоієрарха Кир Иосифа І. Святочно прибрану залю портретом Їх Блаженства, квітами, вишивками і мистецьким килимом виповнила численна громада мирян разом зі своїми парохами. Свято започатковано молитвою, що її провели присутні священики, о. дек. Я. Сірко, о. совітник Е. Цегельський, о. М. Павлишин і о. І. Оришкевич.

Відкриваючи Ювілейні святкування голова, Т-ва за Патріярхальний Устрій УПКЦеркви інж. Іван Фур, вказав на дуже тяжкі часи, які переживає Українська Церква і Народ — там на рідних землях і тут у місцях нашого поселення. Життьовий шлях Блаженнішого Патріярха здійснюється у невимовно тяжкому часі, морально розхитаному і зматеріялізованому світі, в часі коли торгують правдою, коли промовчується переслідування Христової Церкви і коли безбожний атеїзм наступає на брами Петрової Скали.

В той час наш Первоієрарх стоїть як біблійний Мойсей, заступається і обороняє переслідувані і гноблені Церкви на сході Европи і цілому світі, обороняє свою Церкву і свій Нарід, обороняє Христову Правду, яка неподільна і яка належиться усім народам світу. Він не шукає слави, вивищувань, похвал і привілеїв у сьогоднішньому світі, він вибрав Хресну дорогу, „Через терня до зір" і та дорога ще незакінчена, його Церква і Нарід на рідних землях в неволі, а у вільному світі розбиті, необ'єднані.

Молода студентка університету Галя Яцишин віддеклямувала вимки з вірша Богдана Лепкого „В храмі святого Юра".

Святочну доповідь виголосив о. д-р Ізидор Нагаєвський, який проаналізував 35-річний тернистий шлях Блаженнішого Патріярха Иосифа І. В тому часі прийшлося йому відбути 18 літ заслання, каторги, пониження і страждань за Українську Церкву і Нарід, за вірність Вселенській Христовій Церкві. І як болюче сьогодні приходиться усвідомлювати, що його Церква на рідних землях викреслена з офіційного списка „Аннуарійно Понтіфічійо" — Апостольської Столиці. Коштом його Церкви ведеться діялог, в якому головну ролю відіграють кардинали Кассароля, Бенеллі і Війо.

Далі доповідач вказав на великі успіхи Первоієрарха Иосифа І, після звільнення його з московсько-большевицької каторги для Української Церкви і Народу в Римі і в місцях нашого поселення у вільному світі. Закликом до єдности і посиленої праці, бо лише разом з Їх Блаженством, Владиками і священиками зможемо розбудувати Помістність Української Церкви та завершити її Патріярхатом.

Свято закінчив голова Т-ва інж. Іван Фур подякою всім виконавцям програми.

Молитвою і піснею „Боже вислухай"..., що її відспівали всі присутні закінчено ці величаві святкування.

З нагоди Ювілейних святкувань вислано привіт Патріярхові Иосифові І за підписами Управи Т-ва, присутніх священиків і провідників патріярхального руху з інших місцевостей стейту Огайо.

Тогож дня у всіх УПКЦерквах Клівленду — Парми і околиці відслужено, о год. 10-ій перед полуднем, співану Святу Літургію в наміренні Їх Блаженства Патріярха, виголошено відповідні проповіді і відспівано многоліттєвіє. Зокрема в Церкві св. Покрови ті відзначення переведено надзвичайно святочно; малі діти склали квіти перед прибраним портретом Патріярха Иосифа І і переведено збірку „дар любови" на патріярший фонд.

ЗВЕЛИЧНИК УКРАЇНИ ГОЛЛЯНДСЬКИЙ ХОР —

(Закінчення зі стор. 2-ої)

юмфом української національної хорової культури на свободі в той час, коли вдома „навіть молитися ворог не дасть".

З відгуків преси

Маестро Володимир Луців мав кілька відгуків з німецької преси. „Райніше Пост" з 21. 10 1974 року: „Ведений д-ром М. Антоновичем „Візантійський хор", це, без сумніву, одно з найвидатніших особливих співочих об'єднань українського і східньо-літургічного церковного співу в Західній Европі. Своїм настільки могутнім, як і повнозвучним співом хор викликав не лише радісні „землетруси", а й довготривалі й бурхливі оплески публіки. Кожна виразова фраза була відшліфована з ювелірною точністю, а хорова сила відносно невеликого хору — дійсно імпонуюча... Жадний слухач не міг відірватися від чару й привабливости цієї мистецької події"...

„Вельбертер Цайтунг" з 22. 10. 1974 року писав: „Те, що подарував нам цей вечір, перевищило всі сподівання. До останнього тону, до останнього наддатку панувало в залі таке напняття, що запирало віддих, а захоплення слухачів різного віку й різних фахів об'єднувало їх у одно ціле... У творах Д. Бортнянського, А. Гнатишина, І. Воробкевича, М. Леонтовича, М. Лисенка, З. Лиська, О. Нижанківського, О. Кошиця, І. Лаврівського, Д. Котка, двох невідомих і в піснях самого диригента М. Антоновича були жваво показані сяюча краса і ніжна замисленість, повне полум'я багатство брав і багато-орнаментований скарб Сходу"... Критик-рецензент називає виступ „Візантійського хору" з Голляндії „всезмітаючою хуртовиною", „шквалом", „подивугідним" і т. д.

Не даремно „Нюве Утрехтсе Дагблят" колись писав, що „хор здобув собі унікальне місце в музичному житті".

***

Маестро Володимир Луців відлетів полагоджувати організаційні справи, щоб осінній гостинний виступ наших братів-голляндців мав дійсно всі познаки „Турне усіх турне".

Щасливої дороги! Лише одно прохання: не кружляйте більше по три години ні над Ню Йорком, ні на будь-якою іншою Канберрою! Земля створена для людей, а люди для землі. Земля була б убога й нудна без таких людей, як Ви, як професор Мирослав Антонович і його 40 козаків-голляндців.

Прослужити 25 років справі української культури й не зрадити в той час, коли її залишають напризволяще навіть дехто із своїх – о, це не легка, це велика справа! Спасибі вам, чужинці, які завдяки українській пісні стали для нас дорогими братами!

(Кінець).

В ЮГОСЛАВІЇ СУДЯТЬ АЛБАНЦІВ

Беоґрад. — Совєтська пресова аґенція ТАСС подала з Беоґраду, що в місті Приштині закінчився суд над групою осіб албанської національности, „яким було пред'явлено обвинувачення в злочині проти народу й держави". В ході судового процесу ніби то було доведено, що ця група албанців мала на меті підрив конституційного порядку і територіяльної цілости Юґославії, „представляючи в перекрученому світлі міжнаціональні відносини в Югославії і підбурюючи національну нетерпимість". Обвинувачених — говориться в повідомленні ТАСС — засуджено до різних строків тюремного ув'язнення.

СЕНАТОР ГОМФРІ ПРЕДСТАВИВ СВІЙ ПЛЯН ЩОДО ЗМЕНШЕННЯ ПОДАТКІВ

Вашингтон. — Демократичний сенатор Гюберт Г. Гомфрі з Міннесоти в середу, 22-го січня, представив свій плян щодо зменшення податків, який дуже різниться від пляну президента Джералда Форда. Гомфрі сказав, що пропозиція Президента звернути особистим платникам податку 12 більйонів долярів із федеральних податків, зібраних в 1974-му році, не матиме бажаного впливу на поборювання економічної рецесії, бо першу частину звороту платники одержали б щойно в травні цього року, а другу аж у вересні, а економіка країни потребує негайного стимулу. Виступаючи проти цього 12-більйонового податкового звороту за 1974-ий рік, сенатор Гомфрі також відкинув пропозицію Президента Форда зменшити на 16,5 більйона долярів податків за 1975-ий рік. Замість цього звороту і зменшення, запропонованих Президентом, сенатор Гомфрі запропонував одно 18.5-більйонове зменшення в податках за 1975-ий рік, яке було б ретроактивне до 1-го січня ц. р. і стосувалося б передусім осіб із малими та середніми прибутками. Він також запропонував, щоб корпораційні податки в 1975 році були зменшені на 2.5 більйона долярів таким чином, згідно з пляном Гомфрі, загальне зменшення в цьогорічних податках мало б виносити 21 більйон долярів.

У своїй промові, передаваній на телебаченні, Гомфрі сказав, що його плян передбачує 61-відсоткове зменшення в податках для родин, які заробляють менше ніж 5,000 долярів річно, а для родин із прибутками між 10,000 і 15,000 долярів податки були б зменшені на 21 відсоток.

Сенатор Гюберт Гомфрі також скритикував пляни президента Форда підвищити мито на імпортовану нафтову ропу та підвищити податки на американські нафтові продукти і природний газ, заявляючи, що ці підвишки коштуватимуть американців додаткових 45 більйонів долярів річно. Гомфрі закликав Конґрес виготовити свій власний плян щодо розв'язки енерґетичної проблеми.

Сенатор Гомфрі також запропонував, щоб у 1975-му році інвестиційні податкові кредити для підприємств були збільшені з дотеперішніх 7 відсотків тільки до 10 відсотків, а не до 12 відсотків, як це пропонує президент Форд.

Виступ науковців – гостей у філії УКУ в Чикаґо

Крім нормальних викладів та успішного міжнародного симпозію про Східні Католицькі Церкви, Філія УКУ в Чикаґо влаштовала кілька публічних академічних доповідей в осінньому семестрі 1974-75 р. 17-го листопада 1974 р. спільно з Братством св. Андрея Філія провела врочисту сесію з нагоди 30-річчя смерти Слуги Божого Андрея. Головну доповідь виголосив гість з Мюнхену, протопресвітер і професор УКУ д-р Іван Гриньох на тему „Слуга Божий Андрей — передвісник церковної єдности". Доповідь глибоко розкривала богословські погляди Великого Митрополита про природу Церкви і спільні пов'язання між католиками і православними, не зважаючи на їхні юрисдикційні та історично-політичні розходження. Ця доповідь була також вкладом до правильного розуміння сучасних екуменічних заходів, зокрема щодо українського екуменізму.

20-го листопада виступив у Філії з доповіддю проф. Олександер Кульчицький з Парижу, який говорив про „Сковороду і його персоналістичну філософію". Доповідач на основі багатого матеріялу проаналізував ідеї Сковороди у світлі сучасних персоналістичних течій і доводив, що у багатьох відношеннях Сковорода був предтечею персоналізму.

9-го грудня Філія відзначила роковий празник Патрона університету, Святого Климентія, а також 35-річчя єпископської хіротонії Засновника і Протектора УКУ, Блаженнішого Патріярха Иосифа. Головну промову виголосив проф. УКУ, о. д-р Ізидор Нагаєвський з Льорейну. Це була святкова сесія і в ній взяло участь коло чотириста осіб.

10-го січня 1975 р. гостем філії був д-р Джованні Коделілья з Міляно, який доповідав про релігію і Церкву в Совєтському Союзі. Це була теоретична і празна аналіза становища релігії під комунізмом взагалі, а зокрема в СССР. Доповідь відбулася англійською мовою, відтак проведено живу дискусію.

Н. П.

Садат готовий миритися з Ізраїлем, дорікає Москві

Париж. — Французька газета „Ле Монд" опублікувала в середу, 22 січня ц.р., переведене кореспондентом тісі газети інтерв'ю з президентом Єгипту Анваром Садатом, в якому він жалується на Москву за недотримання договору про доставу совєтської зброї для змодернізування єгипетського війська і поповнення втрат, що їх зазнав Єгипет у війні з Ізраїлем. Президент Садат, який, до речі, вибирається в понеділок, 27-го січня, з офіційною візитою до Франції, відмітив, що він має повне довір'я до політики ЗСА і так званої „ступневої тактики" державного секретаря Генрі Кіссінджера, який намагається довести до замирення на Близькому Сході. Однак Садат не згідний з висновками пресових коментаторів, які вважають, що слідуючий тиждень буде переломовим у переговорах, однак додав, що він особисто готовий підписати мирний договір з Ізраїлем. „Такий договір було б куди легше заключити, — заявив Садат, — якщоб Ізраїль погодився з думкою, що жадна зі сторін не може осягнути розв'язки і добитися миру на Близькому Сході при допомозі військової сили". Запитаний про поставу Москви у цій справі, Садат відповів, що в Москві спротивляються будь-якій військовій акції проти Ізраїлю і тому вони відмовляються доставляти військовий матеріял, потрібний для поповнення запасів і змодернізування армій арабських країн. Одиноким вийнятком становить у цьому випадку Сирія, якій СССР доставив не тільки потрібну кількість новочасної зброї, але також перевишколив офіцерський склад армії. Сьогодні сирійська армія, сказав Садат, нічим не уступає армії Ізраїлю. Запитаний, чи теперішні відносини між Єгиптом і СССР можуть погіршитися в будучому, Садат відповів, що він не може заперечити такої можливости, однак вважає, що дуже тяжко робити будь-які потягнення, які можуть пошкодити інтересам Єгипту і цілому арабському світові.

„ДУХ НЕЗАЛЕЖНОСТИ"

Трентон. — Газета „Стар Леджер" з 22 січня інформує про те, що губернатор стейту Ню Джерзі Брендан Бирн підписав 21 січня проклямацію, проголошуючи День Української Незалежности. В газеті опубліковано фото проклямації Губернатора, яку показують учасники церемонії Ірина Лемеґа з Мейплвуду і Катерина Грицак з Нюарку, члени української танцювальної групи в Нюарку.

НОВА КИТАЙСЬКА КОНСТИТУЦІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ним органом конґресу, але фактично вона є керівним чинником, що „унапрямлює" політику конґресу.

Окреме місце в державі займають китайські збройні сили — Народна Визвольна Армія. Збройні сили є репрезентовані в конґресі і партії, а, що найважливіше, згідно з конституцією, головнокомандуючим китайськими збройними силами є кожночасний голова Центрального комітету компартії. Це, очевидно, введено, щоб і у такій формі закріпити повну контролю компартії в Китаї.

Права і обов'язки громадян

На цю тему є постанови третього розділу конституції, який більше, однак, говорить про обов'язки, як про права. Конституція стверджує, що „основним правом і обов'язком громадян є підтримувати провід Китайської Комуністичної Партії, підтримувати соціялістичну систему і підлягати конституції та законам Китайської Народної Республіки".

Очевидно, є також мова про права, що ними громадяни можуть користуватися, в тому „свобода мови, кореспонденції, преси, зборів, творення товариств, походів, демонстрацій і свобода на страйк, користування свободою вірити в релігію, свобода не вірити в релігію та пропаґувати атеїзм". Крім того, в конституції ґарантується, що „свобода осіб і їхніх домів є непорушна. Ніхто з громадян не може бути арештований, за вийнятком з рішення народного суду, чи на основі погодження публічних органів безпеки".

У загальному контексті всього того, що написано у конституції, всі ці визначені в конституції основні права людини практично не мають ніякого значення, а є своєрідною даниною добі. Практичне здійснювання цих основних прав і реальне забезпечення особистих свобід неможливе в обличчі всіх інших конституційних постанов, які перетворюють людину у робота, у гвинтик державної машини. Під цим оглядом китайська комуністична конституція нічим не відрізняється від совєтської конституції і конституцій інших тоталітарних т. зв. комуністичних чи соціялістичних держав.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 26-го СІЧНЯ 1975 р.

ТРОЙ, Н. Й. Річні збори 191 Відд. о год. 5-ій по пол. в бюрі Kolody & Hope Insurance, 455 3rd Street. Буде вибір нової управи. Проситься про участь. — Р. Колодій, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го ЛЮТОГО 1975 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Ам. Клюбі. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглі вкладки. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.